

za poskušnjo natisniti dajo, katerih sim kolikor toliko poskusil, in jih po pravici vsim domorodcem — posebno duhovnim — priporočim.

Čedno, ne le učeno, temuč tudi lahko umevno (zastopno) nas gosp. Javornik v petere bukve Mozesa za roko peljajo, ter nam pokažejo, prej ko jih beremo, kako imenitne in verjetne — práv za práv božje de so. Za pokušnjo naj se čita, kako se je sporočilo prvih časov lahko in pa zvesto ohranilo do tiste dobe, de so ljudje pisati jeli. „Sporočila — tako pišejo gosp. Javornik — so že okoli jezer lét poprej, kakor basnji nar starejših ljudstev zapisane in potem v spisih ohranjene bile. Predin pa so bile zapisane, se ni treba bati, de bi se bile po ustnim izročanju kej zlo pokvarile ali od svojiga izvirniga zapopadka kej zgubile; zakaj živeli so takrat ljudje silno silno dolgo, tako de ni bilo treba, de bi se bile po ustih veliko zarodov izročevale; Matusalam je prednjih 243 lét svojiga življenja še z Adamam, v poslednjih 600 z Noetam živel, in Noe je svojih zadnjih 58 lét že Abrahamam za tovarša imel. Pergodbe od stvarjenja sveta, od osode naših prvih staršev, njih sinov in mlajših, in od vsiga, kar jim je Bog razodel, je tedej Matusalam od Adama slišal, in kakor je slišal, Noetu, in ta Abrahamu sporočil, in mu tudi pergodbe, ki jih je on doživel, čudno zgodovino od vesoljniga potopa in svojiga ohranjenja v barki i. t. d. povedal. Vidi se tedej, de si več, kakor štirih zarodov treba misliti ni, po katerih se je vse spomina vredno od začetka sveta noter do Abrahamoviga časa ohranilo; in per teh imenovanih očakah se sporočila gotovo niso pokvarile. Ob Abrahamovim času je bila pa umetnost pisati že najdena in znana; zatorej so bile brez dvoma vse do tistihmal po ustnim izročanju ohranjene zgodbe že ob Abrahamovim času ali kmalo za njim zapisane, in tako popačenja posihmal še ložej obvarovane. Zravin tega je še treba prevdariti, de so ti prvi pobožni očaki tiste svoje sporočene pergodbe zlo cenili in spoštovali, jih za steber svoje vére in božjiga razodenja imeli, ter jih svojim sinovam globoko v serce vtisnili, jim jih brezštevilnikrat še v svoji sivi starosti ponovili, tako de se niso mogle napek zastopiti ali kej pokvariti. Kar je bilo v pesmi zloženiga, kakor se zdete verstí I. Moz. 4, 23-24., je še veliko ložej in zvestejši v glavi ostalo in ohranjeno bilo.“

(Konec sledi.)

Dovoljena prošnja.

Poglavár mestne gospóske, visokočastitljivi gosp. J. Fišer so našo prošnjo v 47. listu, de bi se konjsko somnjiše (sejmíše) na prostorniši kraj prestavilo, uslišali, in nam sledeče oznanilo za natis v Novicah poslali:

Štev. 7974.

Oglas.

Od mestne gospóske v Ljubljani se da na znanje, de somnjiše za govejo živino bo za naprej v Kravji Dolini, za konje pa na Poljanah na prostornim kraji med kasarniškim mostam in pa med cukrefabriko.

Od mestne gospóske v Ljubljani 28. listopada 1847.

Fišer s./r.

Oznanilo novih bukev.

Ni davnej, kar so v Ljubljani na svitlo prišle nemške bukve, presvitlimu Nadvojvodu Joanu posvečene, pod nadpisam „Reiseerinnerungen aus Krain, von Heinrich Costa,“ to je: „spominki popotovanja po Krajskim“, katerim so 4 podobe (Ljubljane, Noviga Mesta, Blejskiga jezera in pa Predjamskiga Grada)

pridjane. — Kér pretresovanje ali kritika nemških knjig ne sega v namen slovenskih Novic, tudi „spominkov“ ne bomo pretresovali, temuč le oznanimo, de se dobé v bukvarnici žl. gosp. Kleinmajerja za 1 gold.

Oglas zastran kemije.

Današnjemu listu je perdjan poslednji del kemije, glavni list namreč in pa predgovor; in takó so dokončane koristne bukve, v poduk mladim in starejšim ljudém, zlasti kmetiškiga pa tudi vsaciga družiga stanú. V njih, ki so perve slovenske bukve tega obsežka, leži neprecenljiv zaklad za Slovence: oj, de bi ga pač pridno vzdigovali in v korist svoje ljube domovine obračali! Postavljena je v teh bukvah, ktere bojo gospod-Vertovcovo imé še pôznm pôznm vnukam ohranile, terdna podlaga vsiga višjiga kmetijskiga in obertniškiga podučjenja in izobraženja, brez kteriga kmetovavcu ni moč se na viši stopnjo blažnosti povzdigniti. Naj nam nikar borni ljudje ne odgovarjajo, de pri kmetijstvu ni treba podučjenja iz bukev, sicer jim bomo mogli povedati, de kmetijstvo naših slovenskih deželá je še delječ zadej memo družih dežel, kjer že davnej luč izobraženosti sije, kjer mali kmet pridno bukve bere in veči kmetovavci svojim sosedam lepe izglede dajejo. De so naši kmetje memo družih zadej ostali, tega pa niso oni sami krivi, kér dosihmal niso pripomočkov imeli, se iz bukev podučiti in zvediti, kaj se po svetu koristniga godí. Zdaj pa taki izgovori ne veljajo več: zdaj ima tudi slovenski kmet pomoč na ponudbo, s časam se naprej pomikovati in na viši stopnjo vednosti se povzdigniti.

De si bojo môgli tudi tisti, ki dozdej niso „Novic“ imeli, zlato knjigo — kmetijsko kemijo — omisliti, je dala kmetijska družba tri sto iztisov te kemije odveč natisniti, ktere po práv nizki ceni prodaja, de si jo bo mogel tudi menj premožni kmet napraviti. Pri gosp. Blazniku se dobijo te bukve po 45 krajc. Za berilo v šolah po kmetih bi bile te bukve za bolj odrašene šolarje posebno pripravne, jim počasi k umnimu gospodarstvu glavice odpréti.

Vredništvo.

Žlahtni Ladislav Pirker,

ekscelencija, patrijarh in veliki škof v Erlavi na Oger-skim, skrivni cesarski svetovavec, slavni nemški pesnik i. t. d. so umerli 2. dan tega mesca na Dunaji v 75. létu svoje starosti. Tudi krajska kmetijska družba je slavniga Gospóda med svoje ude štela, kateri so ji pred nekimi léti en zvezik svojih pesniških del v spomín poslali. — Cerkev, slovstvo in človestvo žaluje na grobu taciga moža!

Današnjemu listu je perdjan tudi 20. dokladni list.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnji	
	11. Grudna.		6. Grudna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	41	2	40
1 > „ banaške	2	45	2	52
1 > Turšice	1	50	1	52
1 > Soršice	1	50	2	15
1 > Rēži	1	58	2	6
1 > Ječmena	1	36	1	40
1 > Prosa	1	47	1	52
1 > Ajde	1	33	1	34
1 > Ovsa	1	2	—	56

Prešiči po 7, 6 in pol, in po 5 in pol krajc. funt. — Špéh po 23 in 22 gold. cent.